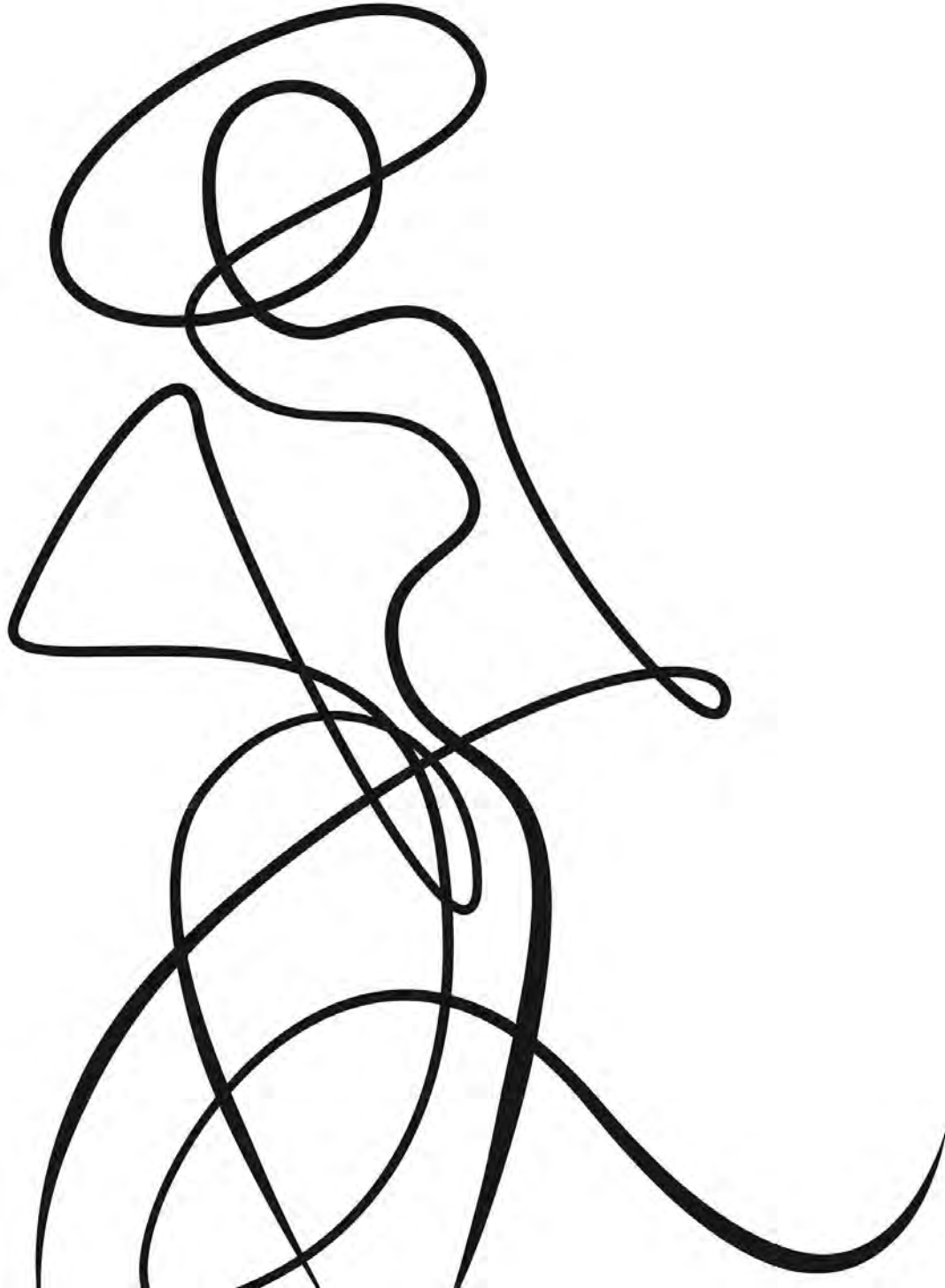


Janeckó Kata

A KERÍTÉS TÚLSÓ OLDALÁN

2022-11-22 | NOVELLA



Ács József Gyufák, cigaretták, tükrök című verseskötetéhez

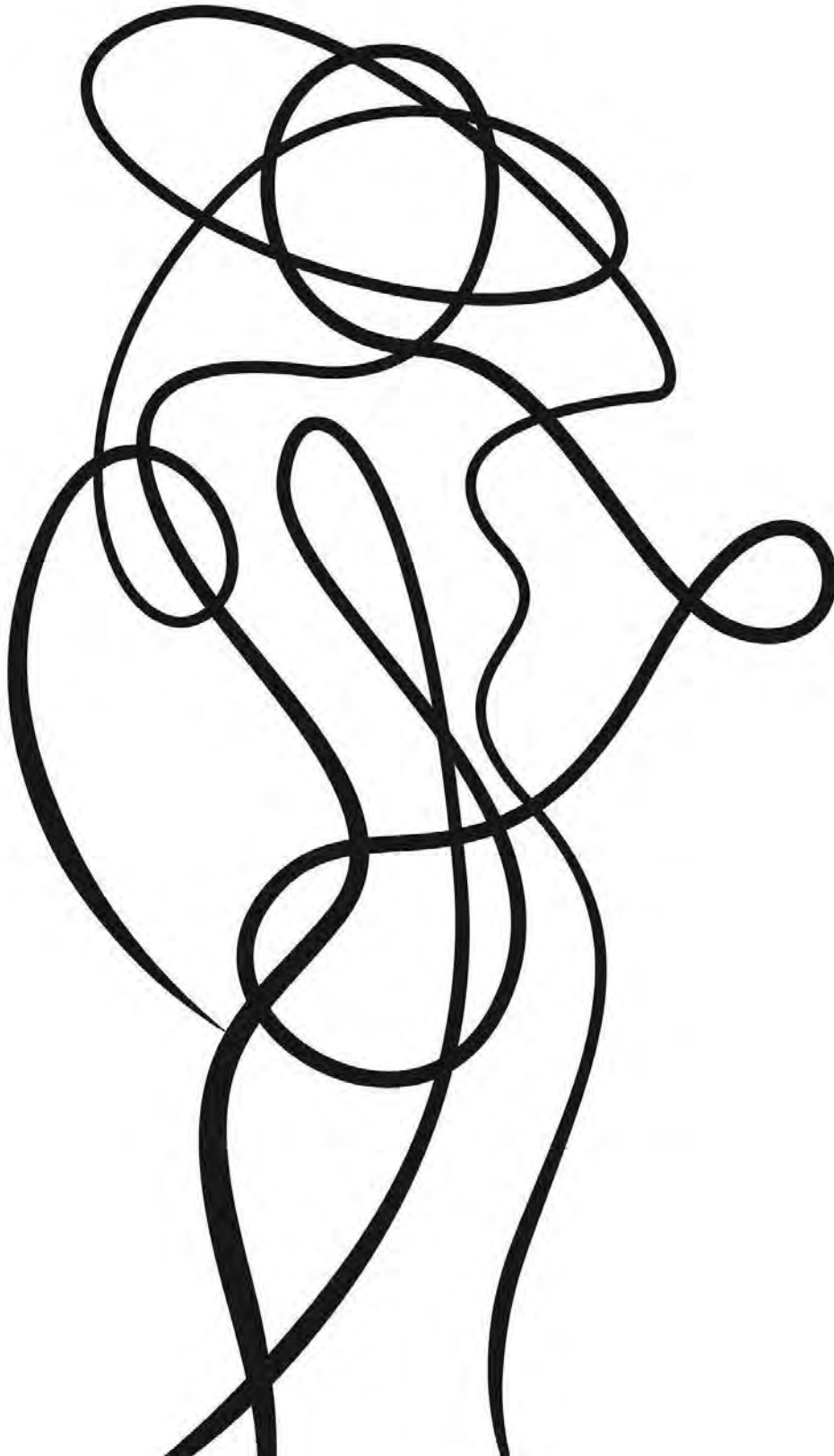
A ruha burgundiszín volt, rövid, feszes, mintha a második bőre volna, és épp olyan idegen. Amikor megvette, a fiúra gondolt. A barkójára, ami megtetszett benne, és ami a második találkozásukra eltűnt, mintha sohasem létezett volna. Hogy ugyanilyen burgundi árnyalata volt az arasznyival térd fölött végződő bársony szoknyának, amit felvett az első látogatáshoz.

A szoknya miatt a Volán-busz ülésének visszataszító plüsshezata közvetlenül a combja bőréhez ért. Oda-vissza két és fél – két és fél óra. Hazaérve azonnal zuhanyozni indult.

az összes rátapadó tekintet

A laktanyába persze nem léphetett be. Kint várakozott a kapu oldalában a ragacsos nyárközepi kánikulában, kurta szoknyájában, a szokásos lófarok helyett szabadjára engedett haja sátorként tapadt a hátához, alatta izzadságcseppek gurultak végig. Jöttek-mentek a férfiak mellette, nemigen nézett fel, de egyenként érezte az összes rátapadó tekintetet. Várta, hogy az egész értelmet nyerjen, várta a fiút, hogy végre átadja neki, mintegy ajándékként – nem saját magát, hanem az irigységet, amit a társak éreznek majd, ha meglátják vele.

Ebben gyakorlott volt. „Büszke vagyok rád, kislányom” – pontosan értette a szavakat. Tudta, hogy tárgynak lenni privilégium, ő pedig nem az. Postás, futár vagy pincér – így gondolt magára, mellékalak, közvetítő, értéke addig tart, amíg képes szállítani azt, amire mások vágnak. Leginkább felsőbbrendűsége.



Tárgyakat szoktak szeretni.

A fiú örült vagy úgy tett, mintha örülne. A lány utólag már nem biztos benne, hogy

képes volt-e akkor már az öröme egyáltalán. A kezében aznap látta először a laktanya boltjában vásárolt olcsó, műanyag öngyújtót, egyik oldalán a laktanya a neve, a másikon meztelen nő karikatúrája: vaskos száj, labdamellek. Kibontott haj.

A szoknyát aznap este betette a mosásba, de többet nem viselte. Elveszett, mondta magának, ha eszébe jutott, de valójában soha nem is kereste, ahogy az elveszett tárgyakat szokás.

egymásnak préselődve

A huszadik születésnap előtt jelentősnek érződnek az évek. A burgundi ruhában nem volt semmi a szoknya kislányosságából. A fiú nem tett rá megjegyzést, alig törődött vele, alig nézett rá, miközben törte az utat a ruhatártól a klub bárpultja felé. B.-vel üvöltve beszélgettek, egymásnak préselődve, a maguk másfél négyzetméteres kis körében, teleszívták a tüdejüket a másik sörszagú leheletével, és túloldították az ósdi rockzenét.

A lány B.-t tűrte a legrosszabbul a régi katonatársak közül. Harsánynak, ostobának és gátlástalannak tartotta. Tulajdonképpen nem is a mozdulaton lepődött meg, ahogy B. váratlanul kinyújtotta a kezét, és a burgundi ruhán keresztül nagy erővel megmarkolta a mellét. Nem elég kemény – röhögött. A fiú volt furcsa, és ijesztő, ahogy csak állt ott a sima arcával, maszkká merevedett mosollyal, és a lány akkor megértette, hogy számára most már a legbecsesebb tulajdonság is csak egy szál bűdös, sodrott cigaretta. Valami, amin osztozni kell. Nem tudta eldönteni, ettől szédül, vagy attól, hogy megint nem felelt meg. Nem ütötte meg a mércét.

kép | adobe.com